

De liefdesdeal

MISHA BELL

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2023 Misha Bell
www.mishabell.com/nl/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs
www.qamberdesignsmedia.com

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 9789464928587

Een

“BUNNY, STOP MET JE ZUS TE NEUKEN!”

Ik begeleid mijn woorden met het ‘hoepel op’-gebaar dat ik gebruik als ik hem op mijn kussen betrap.

De boosaardige kat erkent mijn aanwezigheid niet eens.

Pearl bekijkt de kattengeliefdes met een grijns die identiek is aan de mijne, tot aan de rimpels om haar groene ogen. “Zijn zus?” zegt ze sceptisch. “In tegenstelling tot ons komen deze twee niet uit hetzelfde nest.”

Ik kijk haar boos aan. “Gebruik je logica. Bunny is mijn huisdier en Atonic is de jouwe — dus, broer en zus.”

Pearl en ik zijn er twee van de zes identieke zussen, oftewel zesling. Sommigen van ons noemen onszelf een ‘nest’, hoewel ik de voorkeur geef aan de term ‘cluster’.

Ze gnuift. “Zouden onze kinderen dan geen neef en nicht zijn?”

Shit. Ze heeft gelijk, maar wie geeft zulke dingen toe aan de leden van iemands cluster? In plaats daarvan kanaliseer ik Pixie, een ander clustermaatje. “Aangezien jij en ik hetzelfde DNA delen, zouden onze kinderen van verschillende vaders biologische halfbroers en -zussen zijn.”

Pixie is geobsedeerd door identieke veelvouden zoals wij en ze heeft onlangs niet zo gek gesuggereerd dat we ons allemaal met een groep identieke zeslingmannen moeten voortplanten, zodat “al onze kinderen wat betreft DNA broers en zussen zouden zijn”.

Pearl kijkt me geïrriteerd aan. “Oh, kom op. Hoezeer jullie persoonlijkheden ook op elkaar lijken, je deelt geen DNA met je gestoorde kat.”

Zou het helpen als ik Pearl vertelde dat mensen negentig procent van hun DNA met katten delen? Waarschijnlijk niet.

“Hoe zijn onze persoonlijkheden gelijk?” vraag ik in plaats daarvan.

“Je weet best hoe,” zegt Pearl. “In ieder geval is dit alles betwistbaar. Katten hebben geen incesttaboe en zullen met alle liefde inteelt produceren als ze de kans krijgen.”

Dat laatste stukje verdient geen antwoord, dus ik kijk weer naar mijn tapijt in de huiskamer, waar de actie nog steeds aan de gang is. “Is dat niet schattig... op een verknippte manier?”

Ik geef de schuld aan de ongelooflijke schattigheid van onze katten. Bunny is een Japanse Bobtail, wat betekent dat hij een kleine staart heeft die aan zijn naamgenoot — een konijn — doet denken. Zijn vacht is wit met enkele zwarte vlekken op zijn snoet waardoor hij zowel op een wasbeer, een panda als een bandiet lijkt. Atonic, de kat van mijn zus, is een Himalaya met blauwe ogen en een plat gezicht die een voortdurend slaperige uitdrukking heeft.

Pearls lippen komen omhoog. “Ik wed dat elk harig wezen dat heel onhandig een ander berijdt, schattig zou zijn, of het nu een Ewok, een Wookiee of wat voor neef Itt ook is.”

Ik bekijk de katten wat beter. Mijn normaal sierlijke kat ziet er echt onhandig uit terwijl hij dit doet. Wacht... “Wat is hij aan het doen?”

Wat hij doet, is in de nek van arme Atonic bijten, realiseer ik me, wat griezelig genoeg bij de grap past dat Bunny een psychopathische moordenaar is. Psychopaten bijten in de nek van vrouwen als ze geslachtsgemeenschap hebben, toch? Of zijn het vampiers?

“Dat is typisch,” zegt Pearl. “De kater grijpt de nek van de koningin met zijn tanden vast terwijl hij paart.”

Huh. Is er nu iemand aan het spinnen? Ik trek mijn ogen weg van de katten en kijk mijn zus vragend aan. “Hoe weet je zoveel over de voortplanting van katten?”

Ze haalt haar schouders op. “Voordat ik mijn roeping vond, heb ik erover nagedacht om kattenfokker te worden.”

“Deze show zou dan heel gewoon voor je zijn geweest.” Ik knik naar de katten. “Kaas maken klinkt in vergelijking niet zo grappig.”

“Ha ha.”

“Sorry,” zeg ik. “Was die grap te klef?”

Pearl opent haar mond, ongetwijfeld om een vernietigend antwoord te ontketenen, maar op dat moment gaan de poorten van de hel open. Of zo neem ik aan, omdat het bloedstollende, tenenkrommende gehuil/geschreeuw dat uit haar kat komt, is als alle demonen in de hel die tegelijk gaan schreeuwen. Nee. Maak daar gedaanteverwisselende banshees van die tijdens volle maan in varkens veranderen — die vast komen te zitten in botte messen.

Het is officieel. Na jaren van “mijn kat is een seriemoordenaar”-grappen, is Bunny er tot een uitgegroeid, en nu is hij de arme kat van mijn zus al martelend aan het doden.

Ik spring naar voren om wat dit ook is te stoppen, maar Pearl grijpt mijn elleboog. “Niet doen! Dat is normaal.”

Ik verzeker mezelf ervan dat Pearl geen hoorns heeft gekiemd, noch anderszins tekenen vertoont dat ze door een demon uit die geopende poort naar de hel is vervangen. “Hoe kan iets dat zo klinkt normaal zijn?”

“De penis van een kater heeft weerhaken,” zegt ze. “Als hij zich terugtrekt, dan doet het de koningin pijn en dan gaat ze gillen.”

Oh nee. Ik houd mijn ogen uit de buurt van de vagina van haar kat, voor het geval er bloed is. Bloed en

ik zijn geen goede combinatie. Als ik het zie dan val ik flauw, of erger. Maar hé, ik zal ieder geval nooit, onder geen enkele omstandigheid, voor een vampier vallen, hoe sprankelend hij ook is.

Hoe dan ook, het laatste wat ik nodig heb, is dat Pearl mijn reactie opmerkt en het aan de rest van de familie doorvertelt. Het is al erg genoeg dat een van mijn zussen al iets vermoedt. In de loop der jaren heb ik een reputatie opgebouwd als ‘de stoere van de zesling’, deels om mijn zwakte te verbergen. Kan iemand die bang is voor bloed net zoveel tatoeages of piercings hebben als ik? Het antwoord is duidelijk ja. Het was niet gemakkelijk, en ik ben in de tattooshop een aantal keren flauwgevallen, maar ik gaf de schuld aan uitdroging en een lage bloedsuikerspiegel.

Plotseling springt Bunny weg van Atonic — en net op tijd. Ze is gestopt met gillen en ze probeert hem met haar uitgestoken klauwen in zijn harige gezicht te slaan.

Hij geeft me een ongewoon bange blik, en ik kan het niet helpen om me voor te stellen wat hij zou zeggen als hij het gereedschap had om dat te doen:

Het-dat-mij-voedt moet helpen. Ik heb een slachtoffer te veel gemarteld en gedood en nu word ik met de kattenversie van Dexter geconfronteerd.

Ondertussen rolt Atonic een paar keer op de grond en blaast dan kwaadaardig naar Bunny.

“Misschien moeten we ze uit elkaar halen?” vraagt Pearl.

“Je meent het?” Ik pak Bunny van de vloer. “Het zou

waarschijnlijk een goed idee zijn geweest om ze vanochtend te scheiden, toen jullie twee aankwamen.”

Of hier is een idee: ze had haar kat in Los Angeles kunnen achterlaten. Haar excuus om dit niet te doen was vrij magertjes — iets over de vriend van haar beste vriendin die allergisch is voor katten.

Pearl benadert voorzichtig haar eigen kat. “Dat of ze laten helpen, ondanks de propaganda van mama en papa.”

Ik krimp ineen. Onze ouders geloven sterk in reproductieve vrijheid voor alle levende wezens, inclusief huisdieren en elk gered dier dat op hun boerderij leeft. Hun propaganda moet diep in me zijn weggezonden, want ik had er niet eens aan gedacht om Bunny te castreren voordat Pearl dit zei.

Ik neem Bunny mee naar mijn slaapkamer en zet hem op mijn kussen — de enige manier waarop hij de vernedering tolereert waaraan ik hem zojuist heb onderworpen. Tenminste, zonder mijn ogen uit te steken.

“Blijf,” zeg ik streng tegen hem en ik doe de deur achter me op slot.

Als ik terugkom in de woonkamer, heeft Pearl niet alleen haar kat gevangen, maar is ze er ook in geslaagd haar een beetje te kalmeren.

“Nou,” zeg ik, terwijl ik kattenhaar van mijn leren jas veeg. “Dat is gebeurd.”

Ze zucht. “We zullen ze ongeveer drie dagen uit elkaar moeten houden, anders zullen ze meer van dat doen.”

“Meer?” Ik staar naar haar kat. “Heb ik niet net de woorden ‘penis’ en ‘weerhaakjes’ in dezelfde zin gehoord?”

Pearl haalt haar schouders op. “Het maakt niet uit. Door die pijn is haar ovulatiecyclus begonnen.”

Ik huiver. “Ik had nooit gedacht dat ik dit zou zeggen, maar ik ben blij dat ik geen kat ben.”

Net op het moment dat Pearl begint te antwoorden, schrik ik van een krachtig geklop op mijn voordeur.

Raar. Ik verwacht geen leveringen of bezoekers.

Ik haast me erheen. “Wie is het?”

“De politie,” zegt een norse stem. “Doe open.”

Twee

DE POLITIE? WAT VOOR DE DUIVEL?

Met een bonzend hart kijk ik door het kijkgaatje.

Yep. Ze zijn gekleed als agenten.

Heeft een buurman ze gebeld vanwege het gegil van de kat? Het klonk alsof er een moord werd gepleegd. Maar hoe zijn ze hier zo snel gekomen? Tenzij...

Fuck. Het kan niet weer over de kortingsbonnen gaan, toch?

“Open de deur, of we zijn gedwongen om hem open te maken,” zegt een agent met een hard gezicht.

Shit, zeg. Ik kan het me niet veroorloven om deze deur te laten repareren.

Er is geen keus.

Ik doe de deur open.

De agent kijkt van mij naar Pearl. “Honey Hyman?”

“Dat ben ik.” En ja, ik weet dat mijn naam als een maagdelijk membraan klinkt dat mensen met diabetes zouden moeten vermijden.

“Je staat onder arrest,” vertelt hij me. “Voor fraude.”

De moed zakt me in de schoenen. Ik wend me tot Pearl, die zo bleek is als een geest. Mijn stem is gespannen als ik zeg, “Laat het Blue weten, oké?”

Blue is ons clustermaatje die voor de overheid heeft gewerkt, dus als iemand hiermee kan helpen, dan zou zij het zijn.

De rest is als een nachtmerrie. Ik word het gebouw uit geleid, in een politiewagen gezet, zonder pardon het politiebureau binnengebracht en een kamer binnengeleid — terwijl ik ondertussen een golf van adrenaline opwek die zo hoog is dat ik er nauwelijks iets van registreer.

Heeft iemand me mijn rechten voorgelezen? Zo nee, krijg ik dan mijn geld terug?

Ze hebben mijn vlindermes niet gepakt, wat raar is omdat ik altijd dacht dat naar de gevangenis gaan net zoiets was al vliegen met een vliegtuig — wapens zijn niet toegestaan.

Misschien ga ik niet naar de gevangenis? Durf ik hoop te hebben?

Ik denk terug aan de laatste twee keer dat ik in de problemen zat. Beide keren waren eigenlijk onderling verbonden situaties.

Ten eerste was er Tiffany, een cheerleader die me had gepest omdat ik naar haar superhete vriend Gunther had gekeken — iets *waar ik schuldig aan was*. Uiteindelijk kwam ik voor mezelf tegen haar op met een mes — alleen als een bedreiging, want het laatste wat ik wilde was bloed vergieten. Helaas had de

domoor het mes niet opgemerkt en kwam ze toch op me af en toen sneed ik per ongeluk haar arm open. Tot op de dag van vandaag weet ik niet hoe erg de snee was, omdat ik vanwege het bloed niet naar de wond kon kijken. Omdat Tiffany niet met een litteken is geëindigd, stel ik me voor dat de snee niet zo diep was — niet dat het me hielp om aan de resulterende schorsing te ontkomen en dat ik een aantekening in mijn rapporten had gekregen. Aan de andere kant is dat incident het begin van mijn reputatie van “rotzooi niet met mij”, wat ik helemaal niet erg vind, omdat het de andere Tiffany’s van de wereld bij me uit de buurt heeft gehouden.

Het tweede incident vond een jaar later plaats, nog steeds op de middelbare school. Het betrof weer Gunther — die op dat moment niet meer met Tiffany samen was. Niet dat ik het bijhield. Niet heel erg. Die keer werd ik niet alleen geschorst en had ik mijn status *echt* definitief bezoedeld, maar was ik ook op het nippertje aan de jeugdrechter ontsnapt.

Het begon allemaal toen ik klein was. Om welke reden dan ook was ik geobsedeerd geraakt door alle dingen die met geld besparen te maken hadden, inclusief deals en kortingsbonnen. Nadat ik tijdens mijn eerste jaar een kunstles had gevolgd, realiseerde ik me dat het aanpassen van percentages op kortingsbonnen met een witte pen net zo winstgevend was als het vervalsen van geld — dus deed ik het, eerst voor mezelf en vervolgens voor de andere kinderen op

mijn school. Het bleek dat een van de winkels die door mijn creatieve initiatief geld verloor eigendom was van Gunthers familie, dus toen Gunther mijn activiteiten had ontdekt, had hij het tegen de directeur gezegd. Toen was er stront aan de knikker en ik betaal er tot op de dag van vandaag voor.

Mijn telefoon gaat.

Huh. Nog iets wat ze niet hebben afgepakt.

Ik check hem.

Het is Blue. Mooi. Pearl moet haar hebben gezegd om contact met me op te nemen.

“Hoi,” zeg ik, terwijl ik overschakel naar een vorm van geheimtaal die Blue had ontwikkeld toen we kinderen waren. “Laten we snel praten. Ze komen misschien terug en dan pakken ze mijn telefoon misschien af.”

“De snelle versie is, wat ze ook tegen je hebben, is fysiek, niet digitaal, dus ik kan hier niet veel doen,” zegt Blue.

Blue heeft geen problemen gehad met de wet, maar ze lijkt niet veel respect te hebben voor bepaalde wettigheid na voor — zoals zij het noemt — “Agentschap onbekend” te hebben gewerkt. Voorbeeld: ze heeft net toegegeven dat ze net zo nonchalant de computers van de politie heeft gehackt als dat ik zou toegeven om kattenvideo's op TikTok te hebben bekeken.

“Kunnen je oud-collega's helpen?” vraag ik.

“Sorry, nee,” zegt ze. “Ik ken een aantal FBI-agenten,

maar dat helpt je zaak niet. Als je wilt, kan ik je de naam van een uitstekende advocaat appen.”

“Natuurlijk.” Maar ik heb geen idee hoe ik die advocaat zou moeten betalen. Dankzij mijn misstappen op de middelbare school wilde geen enkele universiteit me hebben, en ik heb nooit mijn droom bereikt om een rijke bedrijfseigenaar te worden. Momenteel werk ik parttime om de vloer in een tattooshop te vegen en knip ik haar bij een kapperszaak.

“Ik kan je wat geld lenen,” zegt Blue, terwijl ze duidelijk mijn gedachten leest.

“Nee.” Ik haat liefdadigheid. “Ik ga wel voor de gratis advocaat.”

“Het gaat weer om die kortingsbonnen, nietwaar?” fluistert ze.

“Ik weet niet zeker of ik erover moet praten,” fluister ik terug. “Zelfs in code.”

Ik hoor haar een paar toetsaanslagen typen. Dan fluistert ze, “Je hoeft niets te zeggen. Ik heb het net gecontroleerd en het antwoord is ja.”

Fuck. Ik kan mezelf wel slaan. Na jaren op het rechte pad te zijn geweest, was ik in de verleiding gekomen om Robin Hood te spelen, en dit is het resultaat. Mijn buurtsupermarkt is onlangs vervangen door de uber-dure Munch & Crunch-supermarkt, en mijn oudere burens vertelde me dat ze moeite hebben om eten te kunnen kopen. Dus heb ik een paar kortingsbonnen voor ze vervalst. Waarom is dat überhaupt een misdaad?

“Iemand komt jouw kant op,” zegt Blue, terwijl ze

me uit mijn overpeinzing laat schrikken. “Ik spreek je later.”

Voordat ik me kan afvragen hoe ze dat weet, hangt ze op en gaat de deur open.

Ik kijk naar de man die binnenkomt. Hij is de belichaming van lang, donker en knap, met netjes geknipt, glad achterover gekamd bruin haar dat me aan directiekamers en dwangneuroses doet denken. Zijn sterke kin en gespierde kaak zijn gladgeschoren tot het punt dat het glanst, en zijn ogen, een levendig smaragdgroen twee tinten lichter dan de mijne, zijn samengeknepen van afkeuring, zijn volle lippen tot een dunne lijn getrokken.

Wie is hij en waarom komt hij me zo bekend voor?

In dat perfect op maat gemaakte pak is het onwaarschijnlijk dat hij een agent is. Misschien een advocaat die ik me niet kan veroorloven? Het is mogelijk, maar er is iets irritant eerlijk en nobel in zijn gelaatstrekken die ik meer associeer met padvindders dan met ambulancejagers.

“Honey Hyman,” zegt hij met afkeer — en de schok rolt door me heen terwijl ik zijn heerlijk diepe bariton herken, een bariton die hij sinds zijn tienerjaren heeft gehad.

“Gunther Ferguson?” flap ik er vol ongeloof uit.

Is het mogelijk dat ik hem heb opgeroepen door op weg hierheen aan hem te denken, een beetje zoals het aanroepen van een demon? Of misschien ben ik in de politieauto in slaap gevallen en droom ik?

Zo niet, dan is deze man wat er met de jongen is

gebeurd die ik haat, degene die me op de middelbare school in de problemen had gebracht, en daarmee bewijst dat karma een verdomde mythe is. Als er enige gerechtigheid in de wereld was, dan zou hij met de tijd vervormd en misvormd zijn geraakt, zoals een slechte Lord of the Sith, maar het tegenovergestelde is gebeurd.

Als een vampier van Anne Rice heeft de boze transformatie hem nog heter gemaakt.

“Is dom spelen je nieuwste spel?” Gunther haalt een stapel kortingsbonnen tevoorschijn en gooit ze op tafel. “Ga je doen alsof je niet wist dat het mijn winkel is waar je van hebt gestolen?”

Verbaasd kijk ik omlaag.

Yep. Die vakkundig vervalste kortingsbonnen zijn voor die kleine bedrijven verpletterende Munch & Crunch. En inderdaad, ze zijn van mijn hand, maar die winkel maakt deel uit van een multinationale keten van supermarkten, dus hoe kan hij van hem zijn? Tenzij...

“Je bent eigenaar van die Munch & Crunch, zoals een franchise?” vraag ik dom.

Hij gnuift. “Ik ben de eigenaar van het hele bedrijf. Alsof je dat niet wist.”

Ik knipper met mijn ogen. “Hoe zou ik dat moeten weten?”

Hij gebaart naar de kortingsbonnen. “Op dezelfde manier als dat je weet hoe je die niet van het echte ding kunt onderscheiden.”

Wacht eens even. Is hij gewoon een slimme agent? “Ik ben niet van plan om mezelf te beschuldigen. Ervan

uitgaande dat die überhaupt nep zijn, weet ik zeker dat degene die ze heeft gemaakt het heeft gedaan om hun bejaarde burenen te helpen die vroeger op de plek winkelden die jouw Munch & Crunch meedogenloos uit het bedrijfsleven heeft geforceerd. Die mensen kunnen zich je normale prijzen niet veroorloven. En dan nog, hoe kon die mysterieuze persoon weten dat jij iets met de winkel te maken had? Ik weet dat mensen zoals jij denken dat je het centrum van het universum bent, maar dat is gewoon niet waar.”

Hij zucht. “Ten eerste heb je hetzelfde met mijn vader gedaan. Nu met mij. Als dit niet het doel is, dan moet ik aannemen dat je zoveel frauduleuze kortingsbonnen maakt dat dit onverbiddelijk weer is gebeurd.”

Ik duw de kortingsbonnen weg. “Ik geef niet toe — maar hoe zit het met pech?”

Zijn volle lippen vormen een grijns. “Ik geloof niet in geluk.”

“Oh, geluk bestaat.” Pech is het enige dat kan verklaren hoe verleidelijk zijn mond eruitziet — ondanks wat hij zegt.

“Je kunt zoveel rond de pot draaien als je wilt, maar de zaak tegen je is waterdicht. Sterker nog, ik heb zelfs gehoord dat je deze keer de gevangenis in gaat. Tenzij...”

Wacht. Is dit chantage? “Tenzij wat?”

Een dozijn ondeugende scenario's van wat hij van me zou kunnen eisen gaan door mijn hoofd — een aantal met handboeien (vanwege het politiebureau),

anderen met kaarsvet (geen idee waarom) en nog veel meer met een bed bedekt met twee-voor-één-kortingsbonnen.

Zijn groene ogen stralen triomfantelijk. “Tenzij je voor mij gaat werken. Dan laat ik de aanklacht vallen.”

Drie

“PARDON?” ZEI HIJ VOOR OF ONDER HEM WERKEN?

Hij haalt een papier tevoorschijn en slaat het op het bureau voor me. “Dat is je contract. Er staat dat je mijn kortingsbonnen Honey bestendig zult maken, zowel digitaal als fysiek.”

Ik pak het document zonder ernaar te kijken. “Waarom?”

Hij trekt een donkere wenkbrauw op. “Het is net als bij die film *Catch Me if You Can*. Wie kan dit beter doen dan de oplichterskoningin zelf?”

De negatieve connotatie van ‘oplichter’ terzijde, wil ik ook geen koningin worden genoemd — niet na de manier waarop Pearl dat woord in de context van de voortplanting van katten had gebuikt.

Ik trek mijn ogen weg van de vervelende symmetrische kenmerken van mijn aartsvijand en scan het document. Het juridisch jargon lijkt iets in de trant te zeggen van wat hij net had gezegd.

Mijn telefoon tingelt.

Het is een berichtje van Blue.

Neem de deal aan.

Hoe weet ze...? Laat maar zitten. Blue's bijnaam zou Big Brother moeten zijn — of de even grote zus — omdat ze altijd meekijkt.

“Ga je nu echt op je telefoon zitten?” Gunthers stem heeft een duidelijk randje.

Ik kijk naar hem op. “Hoelang duurt deze regeling?” vraag ik, de vraag negerend.

Hij zit in de stoel tegenover de mijne. “Totdat het werk gedaan is.”

“Wat is mijn tarief?” vraag ik.

Hij noemt een bedrag.

Ik val bijna van mijn stoel.

“Het is niet onderhandelbaar,” zegt hij, terwijl hij mijn uitdrukking verkeerd interpreteert.

Verdorie. Gezien hoe blut ik ben, had hij me niet hoeven te chanteren. Hij had me dit geld gewoon kunnen aanbieden.

Nou, misschien niet. Het is niet helemaal “werk voor iemand die je haat” soort geld — maar het komt erbij in de buurt.

Mijn telefoon gaat weer.

Wetende dat het hem kwaad zal maken, kijk ik nadrukkelijk naar het scherm.

Als je iets wilt om mee te onderhandelen, vertel hem dan dat je weet dat hij je op social media heeft gestalkt.
Jarenlang.

Mij gestalkt? Jarenlang? Waarom?

Dan weet ik het. Hij heeft wraak zitten te beramen voor het feit dat ik zijn vriendin had gestoken en voor de valse kortingsbonnen in de winkel van zijn vader. Als het waar is, en ik uit wraak voor hem moet werken, dan zal hij ervoor zorgen dat ik het net zo haat als ik hem haat — dus, heel veel.

Als ik zijn blik weer zie, zit hij flink te fronsen. “Dus?” gromt hij. “Heb je een beslissing genomen?”

“Ja. Nee.”

Zijn gebeeldhouwde kaak trilt. “Wat is het?”

“Ja, ik heb besloten, en *nee* is mijn antwoord,” zeg ik. “Ik heb mijn hele leven volgens een beleid geleefd dat als compensatie niet onderhandelbaar is, ik weiger om het te overwegen.”

Dit is net als voor de juiste prijzen in fysieke winkels onderhandelen — iets waar ik voor leef.

“Prima.” Hij staat op — en de moed zakt me in de schoenen als ik me de onuitsprekelijke daden voorstel die ik in de gevangenis zou kunnen worden gedwongen uit te voeren als iemands teef... en dat allemaal vanwege mijn dealverslaving.

Ik sta op het punt om hem te vertellen dat ik het heb heroverwogen als hij zegt, “Ik geef je één kans om een tegenbod te doen.”

Geschokt noem ik een bedrag dat die van hem met tien procent overtreft, want als dit een echte onderhandeling voor een baan was, dan zou ik voor twintig zijn gegaan.

Blue appt me meteen, en deze keer zorg ik ervoor dat hij me niet ziet gluren.

Moedig. Ik weet niet zeker of ik trots op je ben of me zorgen maak over je geestelijke gezondheid.

Gunther pakt een mooi uitzierende pen en schuift hem mijn kant op. “Het is een deal als je in de komende twee minuten tekent.”

Ik scan het contract opnieuw en zorg ervoor dat ik hem mijn eerstgeborene of mijn ziel niet geef. Het ziet er legitiem uit. Met een terughoudende zucht teken ik het verdomde ding.

Hij pakt het op en slaat een visitekaartje op de tafel voor me. “Morgen ben je er voor je eerste dag.” Hij draait zich om om te vertrekken en voegt er dan over zijn schouder aan toe, “Ik zal ze laten weten dat ik de aanklacht laat vallen.”

Ik knik, maar hij is al weg.

Ik zit daar, verbijsterd. Voordat ik volledig kan verwerken wat er net is gebeurd, word ik vrijgelaten en in een politieauto naar huis gebracht.

Vier

“VERTEL ME ALLES,” EIST PEARL ALS IK MIJN appartement binnenstap.

Ik had de ondervraging verwacht. Pearl is de grootste roddeltante in onze roddelfamilie.

We zitten op de bank in de woonkamer, Pearl met haar kat op schoot en ik heb een fles frisdrank die ik voor tien cent heb gekocht — dankzij legitieme kortingsbonnen. Terwijl ik haar vertel wat er is gebeurd, worden haar ogen zo groot dat ze me aan een anime-personage doet denken.

“Waarom denk je dat hij je de baan heeft aangeboden?” vraagt ze als ik klaar ben.

Ik haal mijn schouders op. “Waarschijnlijk vanwege wat hij zei. Hij moet zijn kortingsbonnen veiligstellen.”

Mijn zus houdt haar hoofd schuin. “Weet je zeker dat het niet is omdat hij je leuk vindt?”

Me leuk vindt? “Ben je niet goed bij je hoofd?”

Ze aait bedachtzaam haar slapende kat. “Er moeten andere kortingsbonexperts in de wereld zijn.”

Ik nip van mijn frisdrank. “Hij wil waarschijnlijk twee vliegen in één klap slaan — mij kwellen *en* zijn kortingsbonnen veiligstellen.”

“Misschien. Maar als het is omdat hij je wil, wat ga je dan doen?”

Ik gnuif. “Dat wil hij niet.”

Ze geeft me een griezelige blik die me aan die van onze moeder doet denken. “Je bent te lang vrijgezel geweest.”

“Alsof jij veel hebt gedatet.”

“Ik heb geen hete man van de middelbare school beschikbaar,” zegt ze. “Een man die in het cafetaria zeker altijd naar je staarde.”

Mijn hart slaat een slag over. “Is dat zo?”

Ze knikt.

“Echt niet. Hoe zou hij überhaupt weten wie ik was? Ik zat met vijf identieke mensen.” Als het om de tatoeages en piercings gaat die me momenteel onderscheiden, dan had ik er toen maar een paar, en op verborgen plaatsen — dus *dat* zou Gunther in het geheel niet hebben geholpen.

Pearl grinnikt. “Zeg je niet altijd dat je de meest aantrekkelijke van ons zes bent?”

“Omdat ik dat ben,” zeg ik vol vertrouwen — en ik wou dat ik het kon geloven. Zulke uitspraken zijn wat ik begon te zeggen nadat ik *The Secret* had gelezen. Ik dacht dat als de wet van aantrekkingskracht echt is, ik misschien uitstekende looks voor mezelf zou kunnen

manifesteren — wat een geweldige deal zou zijn, zoals die keer dat ik voor pap een gratis set banden had geregeld, en toen na de korting driehonderd dollar voor mezelf had gekregen. Ik schud de herinnering van me af en ga verder. “Ik betwijfel of hij kon vertellen wie van ons op afstand het aantrekkelijkst was.”

Pearl rolt met haar ogen. “Ben je je fase van groen haar al vergeten? Of hoe jong je was toen je leer begon te dragen?”

Shit. Ze heeft gelijk. Nu ik erover nadenk, de laatste keer dat ik de traumatische ervaring had dat ik voor een van mijn zussen werd aangezien, was op de middelbare school.

“Het maakt toch allemaal niet uit,” zeg ik vastberaden. “Zelfs als ik zou willen daten — wat ik niet wil — dan zou Gunther de laatste man zijn die ik zou overwegen. Ik haat hem omdat hij mijn leven heeft verpest. En hij haat mij omdat ik Tiffany heb gestoken en voor die onzin met de kortingsbonnen. En trouwens, we zijn gewoon te verschillend. Hij is gelikt en ik ben allesbehalve dat. Hij is rijk, ik ben arm. Hij is een —”

“De dame protesteert te veel,” zegt Pearl samenzweerderig tegen haar kat. “Denk ik.”

“Hou je kop.”

“Nou...” Ze grijnst ondeugend. “Je moet toegeven dat je heel veel hebt nagedacht over het idee van daten met Gunther.”

“Heb ik niet.”

“Heb je wel.”

“Nietes!”

“Uh-huh.”

We gaan zo een tijdje door totdat ze capituleert door te zeggen, “Ik geloof dat ik mijn punt heb gemaakt.”

Ik kijk naar haar kat. “Denk je dat Atonic zwanger is?”

Pearl haalt haar schouders op. “Dat is niet zeker, maar als we hier bij jou blijven, dan zal ze dat zeker zijn, en met een groot nest.”

“Zelfs als ik Bunny bij haar uit de buurt hou?”

“Het leven zal een manier vinden,” zegt Pearl in haar beste imitatie van Jeff Goldblum. “Net als bij jou en Gunther.”

Omdat ik ons verfijnde debat van een minuut geleden niet opnieuw wil beginnen, zeg ik, “Dus waar ga je heen, als je niet bij mij blijft?”

“Naar Pixie,” zegt ze.

“Waarom?”

Ze kijkt naar haar kat. “Blue heeft ook een kat, Lemon heeft een zeer eetbaar knaagdier, Olive is nu in Florida, Gia —”

“Hoe zit het met Pixie's gigantische schildpad?”

Ze zucht. “Dit is nog steeds het beste van alle mogelijke scenario's. Ik betwijfel of ik een hotel kan vinden dat huisdieren toestaat.”

“Oké,” zeg ik. “Als je klaar bent, dan help ik je met inpakken.”

Nadat Pearl weg is, laat ik Bunny de slaapkamer uit.

Hij kijkt verontwaardigd, loopt naar de keuken en begint boos de brokjes te eten die ik met een twee-voor-één-deal voor hem heb gekocht.

“Sorry,” zeg ik tegen hem. “Ik moest wachten tot Atonic weg was.”

Hij kijkt me met zijn gebruikelijke moorddadige uitdrukking aan:

Dus ik mag geen lid van mijn eigen soort martelen en vermoorden? Wat teleurstellend. Het-wat-me-voedt kan maar beter licht slapen, want het kan wakker worden met een klauw — of een hoektand — die haar oog eruit haalt.

Wanneer Bunny zijn interesse in mij verliest (een milliseconde later), vertel ik hem dat ik van hem hou en begin ik me op de komende werkdag voor te bereiden — een taak die bestaat uit een vraag die ik nooit had gedacht dat ik mezelf zou stellen omdat het tegen mijn aard ingaat.

Hoe kan iemand een valse kortingsbonn
verhinderen?

Vijf

HET HOOFDKANTOOR VAN MUNCH & CRUNCH BEVINDT zich in Midtown, dus ik moet onder de vernedering lijden van het woon-werkverkeer in NYC. Het is niet verrassend dat mijn bestemming een wolkenkrabber blijkt te zijn. Volgens de plaquettes bezet Munch & Crunch niet het hele gebouw, maar slechts een deel ervan.

Een knapperig stuk?

“Honey?” vraagt de beveiligingsdame met een grijns. “Mensen zullen je vast de hele tijd *honnepon* noemen.”

“Niet als ze niet in hun milt willen worden gestoken,” antwoord ik, terwijl ik mijn toon joviaal houd, maar mijn ogen bloedserieus.

Ik kan net zo goed op mijn nieuwe werkplek mijn gebruikelijke reputatie verspreiden.

Haar grijns wordt door een professionelere

uitdrukking vervangen en ze vertelt me dat ik naar de executive suites op de bovenste verdieping moet gaan.

Dat is vreemd. Ik vraag me af waarom Gunther me daar wil hebben?

Als ik op mijn verdieping aankom, word ik door een zwaarlijvige man begroet. Zijn pak ziet er wijd uit, zijn haar is bijna niet bestaand, en zijn ronde gezicht doet me aan een cherubijn denken.

“Mevrouw Hyman?” vraagt hij op een verrassend warme toon.

“Alsjeblieft, noem me Honey,” zeg ik. “En noem me nooit, nooit, nooit honnepon.”

Een glimlach laat zijn mollige wangen omhoogkomen. “Noem me in dat geval Ashildr, en nooit, nooit As.”

Ik schud zijn hand. “Waar moet ik zitten?”

Hij bloost. “Daar wordt nog aan gewerkt. Wil je in de tussentijd een rondleiding?”

“Als ik al op ingeklokt ben, zeker.”

Hij grijnst. “Zullen we bij de bijkeuken beginnen?”

Ik laat hem me door de gang leiden. We passeren een stijlvol geklede dame. Als ze buiten gehoorsafstand is, fluistert Ashildr, “Dat is Linda. Meneer Ferguson heeft haar als gunst voor een zakenpartner ingehuurd. Ze is vriendelijk, maar ze zal achter je rug over je praten.”

Ik trek een wenkbrauw op. “Achter je rug praten?”

Was Ashildrs gevoel voor ironie chirurgisch verwijderd? Voor je het weet, zal hij de volgende die we tegenkomen de roddeltante van het kantoor noemen.

“Daar,” zegt hij en we stappen in een kamer die zo groot is als mijn woonkamer.

“Noem je dit een bijkeuken?” Ik zie een strak, industrieel koffiezetapparaat, een koelkast in restaurantstijl, een gigantische kom met verschillende soorten fruit en over elk oppervlak is een obscene assortiment snacks verspreid. “Het lijkt meer op een keuken. In een horecagelegenheid.”

Hij pakt een kopje en drukt op een knop op het koffiezetapparaat. “Meneer Ferguson houdt niet van de term ‘kantine’. Hij denkt dat dat te veel onnodige pauzes aanmoedigt.” Hij wijst naar het bord boven de magnetron. “Over meneer Ferguson gesproken, deze kennisgeving is van hem, waardoor het *de wet* is.”

Geen vis. Geen popcorn. Geen curry.

“Huh,” zeg ik. “Is Gunther gevoelig voor geuren?”

Mijn clustermaatje Lemon heeft hier een extreme versie van, tot het punt waarop ik twee dagen lang ongeparfumeerde producten moet gebruiken voordat ik haar zie, of anders naar haar eindeloze klachten moet luisteren.

“Noem hem alsjeblieft meneer Ferguson,” zegt Ashildr nadrukkelijk. “En hij is niet gevoelig, hij houdt alleen rekening met ieders geestelijke gezondheid.”

We zullen zien. Ik ontwikkel plotseling een verlangen naar een viscurry met karamelpopcorn als dessert.

Ashildr spreidt zijn armen alsof hij om een ovatie vraagt. “Wil je nog wat eten of drinken voordat we verder gaan met de tour?”

Ik voel een vertrouwde deal-gerelateerde dopamine rush. “Het is allemaal gratis, toch?”

“Natuurlijk.”

Ik pak een handvol frambozen. “Zijn ze gewassen?”

Hij knikt, dus stop ik de bessen in mijn mond. Terwijl ik kauw, pak ik drie snoeprepen en steek ze in de zakken van mijn leren jas. Dan pak ik een muffin en twee nectarines.

Ashldr kijkt me met een verwarde uitdrukking aan. “Als je honger hebt, dan kan ik je naar de cafetaria brengen.”

Ik slik alles in mijn mond door. “Is de cafetaria gratis?”

“Nee, maar hij wordt zwaar gesubsidieerd.”

“Nee, bedankt.” Ik kijk naar een tweede muffin. “Voor mij hoeft het niet.”

“Zal ik je de sportschool laten zien?” vraagt hij, terwijl hij mijn blik volgt.

Ik vernauw mijn ogen tot spleetjes. “Wat wil je daarmee zeggen?”

Ashldr verbleekt. “Ik dacht gewoon dat, aangezien je geïnteresseerd bent in de gratis voordelen, je misschien —”

“Ik was gewoon met je aan het fucken,” zeg ik met een grijns.

“Gebruik alsjeblieft geen f-woord,” zegt hij ineenkrimpend. “Vooral niet in de buurt van meneer Ferguson.”

“Begrepen,” zeg ik, tegen de drang vechtend om

kwaadaardig te grijzen. “Ga je gang, neem me mee naar de sportschool.”

“Natuurlijk.” Ashildr bekijkt afkeurend mijn handen.

Ik zucht en leg met tegenzin een van de nectarines terug. “Laten we gaan.”

Net als hij zich omdraait, stapt er een vrouw de kamer binnen — een koel mooi blondje dat me vaag bekend voor komt. Ze negeert Ashildr en bekijkt me van top tot teen, als een stuk in een museum.

“Kennen we elkaar?” vraagt ze, terwijl ze haar perfecte neus optrekt.

“Dit is mevrouw Hyman,” zegt Ashildr en hij wendt zich tot mij. “Dit is mevrouw Ichor.”

Ik knipper met mijn ogen. Ik kende iemand op de middelbare school met precies die achternaam. Haar naam was Tiffany — dezelfde Tiffany met wie Gunther vroeger datete.

Als in, de pestkop die zichzelf aan mijn mes had gesneden.

Er is al een vonk van herkenning in haar ogen te zien, wat natuurlijk gevolgd wordt door haat.

“Wat doe jij hier?” sist ze naar me.

“Ze is nieuw,” legt Ashildr uit, nogal verbaasd over haar toon. “Volgens mij werken jullie samen.”

“Is dat zo?” roepen Tiffany en ik in koor.

Hij verbleekt. “Meneer Ferguson zal jullie er later vandaag vast alles over vertellen.”

Dus dit is Gunthers kwaadaardige plan — om mij

met de slechtste persoon ter wereld te laten samenwerken? Naast hem, dat wel.

Met een gnuif begint Tiffany koffie voor zichzelf te zetten en Ashildr haast zich uit de bijkeuken. Ik volg hem in een waas. Pas als we in de lift stappen, komt Ashildr met zijn hoofd naar me toe en zegt met een zachte stem, “Die is niet erg competent.”

“Wie, mevrouw Ichor?”

Hij knikt. “Het gerucht gaat dat meneer Ferguson zich rot voelde dat hij haar had gedumpt toen ze jong waren, dus heeft hij haar uit medelijden ingehuurd.”

Of hij heeft haar ingehuurd om met mij te kloten. Waarom klinkt dat veel plausibeler?

“Wat is haar taak?” vraag ik.

“Ze is een van de coördinatoren van de kortingsprijzen,” zegt hij. “Ze behandelt het CLIFF-initiatief.”

Mijn wenkbrauw stelt de voor de hand liggende vraag.

“CLIFF staat voor Customer Loyalty Integration For Future,” zegt Ashildr. “De man waar Tiffany voor in de plaats is gekomen, heette Cliff, dus hij had die projectnaam bedacht en het was een beetje blijven hangen. Het idee is dat meneer Ferguson bereid is om lagere marges te gebruiken bij het openen van onze winkels in opkomende buurten, in de hoop dat we vroegtijdig merkloyaliteit zullen vestigen, en dan, naarmate de financiële omstandigheden in de buurten verbeteren, de marges ook omhoog kunnen.”

Hoe machiavellistisch van Gunther. Behalve, als mijn buurt iets is om op af te gaan, dan heeft hij de verkeerde persoon de leiding over dit specifieke project gegeven. De prijzen bij onze Munch & Crunch zijn voor iedereen hoog, niet alleen voor de mensen met een vast inkomen in mijn gebouw met huurwoningen.

De lift stopt en we stappen uit in een sportschool, een die voor elke andere sportschool is wat een vijfsterrenhotel voor een hostel is... van het type waarin je wordt vermoord.

Naast fitnessapparatuur hebben ze een hottub, een stoombad, een Finse droge sauna, een zwembad, yogalessen en massages op afspraak. Ashildr zegt het niet, maar ik wed dat de voorzieningen ook privésessies bevatten met een harem van mannelijke gigolo's, een kinderboerderij met lama's en een extraatje waarbij je elk van de personal trainers één keer per maand in de edele delen mag schoppen.

"Is dit gesubsidieerd, zoals de cafetaria?" vraag ik als we naar de lift gaan.

"Nee," zegt Ashildr. "Het is gratis."

Mijn mond hangt open. "Helemaal gratis?" Mezelf in al die luxe voorstellen klinkt te mooi om waar te zijn — het is niet anders dan al de gratis peperkoek die de heks Hans en Grietje aanbod.

"Meneer Ferguson investeert in de gezondheid van zijn werknemers," zegt Ashildr trots.

Ja, natuurlijk. Het is eerder dat hij een kosten-batenanalyse had gemaakt en tot de conclusie was gekomen dat de toegang tot de sportschool op